

Gezocht: nieuwe Limperg

“Is het dan nooit goed?” Die reactie had ik bij de azijnachtige reacties op het artikel van bankier Floris Deckers in NRC Handelsblad van 16 maart 2009. Als eerste Nederlandse bankier trekt de bestuursvoorzitter van Van Lanschot het boetekleed aan voor de ellende die het bankwezen heeft aangericht. Van Lanschot zelf deed weliswaar geen rare dingen en belegde niet in subprime-hypotheek en andere risicovolle producten, maar: “Alleen al uit mijn huidige positie als voorzitter van een middelgrote bank volgt een grotere verantwoordelijkheid dan voor die instelling alleen.”

Deckers wist namelijk wel van de gangbare praktijken in zijn sector, zoals exorbitante bonussen en verdachte triple A-ratings voor financiële producten. En achteraf vindt hij dat hij daarover eerder aan de bel had moeten trekken. “Ik heb genoeg aanleiding gehad om nadrukkelijk te wijzen op symptomen waar ik me ongemakkelijk bij voelde. (...) Dat ik dat gevoel niet breder uitgemeten heb, verwijt ik mijzelf wel en vind ik ook verwijtbaar. (...) Dat anderen het ook niet gedaan hebben, of wellicht anders zagen, ontslaat mij niet van mijn verantwoordelijkheid.”

“Zijn mea culpa is nobel”, schrijft NRC Handelsblad op 17 maart 2009 in een commentaar, maar toch “wringt” er volgens de krant iets. “Verontschuldigen van de bankiers die aan de basis van de crisis hebben gestaan, zouden meer betekenis hebben.”

Voorman Jan Maarten Slagter van beleggersvereniging VEB noemt in de Volkskrant van 18 maart 2009 de excuses van Deckers “ietwat gratuit”. Elsevier is nog zuurder en spreekt van “een pr-stunt”.

‘Deckers’ opstelling toont verantwoordelijkheidsbesef.’

Ik denk daar anders over. Deckers boetekleed mag gratuit (gratis) zijn in de zin dat hij er zelf geen aansprakelijkheidsrisico mee loopt, maar in figuurlijke zin is het dat allerm minst -

juist omdat hij zelf niet tot de direct ‘schuldigen’ behoort en zich veilig stil had kunnen houden.

Natuurlijk zouden excuses van de hoofdschuldigen op zijn plaats zijn.

Maar hoe louterend ook, en hoe populair de sorry-cultuur in Nederland ook mag zijn (men bakkeleit hier zelfs over officiële excuses voor zaken van vier eeuwen terug), het is geen prioriteit.

Wel prioriteit heeft het trekken van lessen en het denken over manieren om er in de toekomst ‘eerder bij te zijn’. Deckers’ stellingname geeft daar een serieuze aanzet toe. Het komt simpelweg neer op je maatschappelijke verantwoordelijkheid nemen en niet wegduiken achter formele regels en plichten.

Vrij vertaald zegt hij: “Ik ben zelf niet actief schuldig aan de crisis, deed geen gekke dingen en hield me aan de regels, maar ik zag allerlei dingen gebeuren en risico’s ontstaan waar ik gezien mijn positie eigenlijk voor had moeten waarschuwen. Een volgende keer zal ik dat doen.”

Ik moest meteen aan een andere beroepsgroep denken, die in exact dezelfde ‘zijlijnsituatie’ zat.

Deckers’ opstelling toont verantwoordelijkheidsbesef, visie en constructief denken over hoe het beter kan. Met een ander woord: leiderschap. Zoals dat vroeger vaker voorkwam, ook in het actieve accountantsberoep, en ook nu hard nodig is.

Zelf heb ik de man nooit gekend, maar afgaande op wat ik over hem weet zou ik zeggen: Waar blijft de nieuwe Limperg?

TOM NIEROP

hoofdredacteur ‘de Accountant’

Accountant.nl

Voor eerdere columns en reacties zie Accountant.nl.